ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **L. H.**, zastoupeného Mgr. Alešem Zapletalem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 122, Hranice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 23. 8. 2011, č. j. 72 Ad 44/2010 - 126, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 2. 1. 2012, č. j. 72 Ad 44/2010 - 142,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Aleši Zapletalovi, advokátovi, se sídlem Masarykovo náměstí 122, Hranice, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce požádal dne 30. 7. 2008 o plný invalidní důchod, přičemž z žádosti vyplývá, že požadoval důchod včetně výplaty ode dne vzniku nároku. Žalovaná tuto žádost rozhodnutím ze dne 8. 10. 2008, č. X, zamítla s tím, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Přerov (dále jen „OSSZ“) ze dne 22. 9. 2008 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu

nepoklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti k datu vydání napadeného rozhodnutí o více než 66 %.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Ve své žalobě a dalších přípisech směřovaných soudu vysvětlil, že se přiznání plného invalidního důchodu domáhal za účelem překlenutí situace, která nastala poté, co mu byla v červenci 2007 ukončena pracovní neschopnost z důvodu překročení podpůrčí doby. V pracovní neschopnosti byl žalobce proto, že jej v důsledku silniční havárie postihl úraz, který byl nesprávně léčen. Po ukončení pracovní neschopnosti tedy žalobce nemohl pracovat, protože měl vážné zdravotní problémy plynoucí z nedoléčeného zranění. Žalobce poukázal na to, že mu zprvu nebylo diagnostikováno přetržení vazů v pravém rameni, což mu dlouhodobě až do následné rekonstrukční artroplastiky ramene úplně znemožňovalo pravou ruku jakkoli používat. Rozhodnutí o ukončení žalobcovy pracovní neschopnosti pak bylo možno podle žalobce překonat pouze tím, že by mu byl přiznán plný invalidní důchod na dobu jeho potíží se zraněním pravého ramene. Tento postup mu měli doporučit i pracovníci žalované.

[3] Krajský soud žalobu zamítl s tím, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byla rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce těžká oboustranná nedoslýchavost až praktická hluchota, kompenzovaná sluchadlem, přičemž pro toto postižení je podle přílohy č. 2 a 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovena na 30 - 60 %. Soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) ze dne 19. 6. 2009 ve spojení s jeho doplněním ze dne 5. 11. 2009, které si pro potřeby posouzení věci vyžádal, je úplný, odborný a přesvědčivý. Závěrem pak krajský soud dospěl k tomu, že žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí nesplňoval podmínky plné invalidity, jak jsou vymezeny v § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění platném k vydání napadeného správního rozhodnutí (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Proti napadenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce kasační stížnost, v níž namítal, že požádal o přiznání plného invalidního důchodu, protože mu bez lékařské kontroly a bez jeho vědomí byla pouhým zápisem do zdravotní karty ukončena pracovní neschopnost v červenci 2007 pro překročení podpůrčí doby. Důvodem stěžovatelovy žádosti o plný invalidní důchod tedy nebylo přiznání plného invalidního důchodu do budoucna, ale překonání situace v letech 2007 a 2008, kdy mu byla ukončena pracovní neschopnost, přestože jeho tehdejší zdravotní stav mu neumožňoval vykonávat práci. Stěžovatel zdůraznil, že posudek vypracovaný PK MPSV v Ostravě dne 19. 6. 2009 ve znění jeho doplnění ze dne 5. 11. 2009 sice hodnotil jako rozhodující příčinu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu těžkou oboustrannou nedoslýchavost až praktickou hluchotu, přičemž proti správnosti a objektivnosti hodnocení tohoto svého postižení stěžovatel nic nenamítá, ale opomenul se jakkoliv zabývat zdravotním postižením stěžovatele spočívajícím ve zmrzačení pravého ramene přetrháním vazů, a to přesto, že stěžovatel již v červenci 2007 předložil lékaři OSSZ v Přerově zdravotní zprávy o této diagnóze. Právě proto, že žalovaná ani PK MPSV v Ostravě nevzaly v potaz tvrzení a

důkazy předložené stěžovatelem a neposuzovaly věcně ani časově zdravotní stav stěžovatele v souladu s jeho návrhem či žalobou, nemohly pak závěry PK MPSV být dostatečným a rozhodujícím důkazem pro soudní rozhodnutí. Pokud pak soud uvedenou vadu posudků nevzal v potaz, jeho rozhodnutí trpí rovněž nepřezkoumatelností.

[5] O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 10. 2010, č. j. 6 Ads 52/2010 - 74, tak, že napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že se skutková tvrzení stěžovatele i právní argumentace a požadavky obsažené v žalobě na straně jedné a závěry PK MPSV a odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu na straně druhé zcela míjely. Mezi oběma účastníky soudního řízení bylo nesporné, že je stěžovatel nedoslýchavý až hluchý, a z toho důvodu má nárok na částečný invalidní důchod. Soudní řízení ale nijak neosvětlilo otázku, kterou stěžovatel soudu předložil, a to zda měl v době od července nebo srpna 2007, kdy mu byla ukončena pracovní neschopnost, nárok na plný invalidní důchod z důvodu nepohyblivosti pravé paže.

[6] V navazujícím řízení si krajský soud vyžádal druhý doplňující posudek PK MPSV v Ostravě. Ten byl vypracován dne 2. 2. 2011 s posudkovým závěrem, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí jen částečně invalidní. Posudková komise zde podrobně rozebrala zdravotní stav žalobce především mezi lety 2005 až 2008. Na vyžádání krajského soudu posudková komise detailně zkoumala vývoj zdravotních komplikací spojených se zraněním pravého ramene a paže žalobce po silniční havárii, přičemž dospěla k závěru, že v roce 2007 a 2009 tvořila procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce v důsledku tohoto zranění 20 - 25 %. Posudková komise dále mimo jiné uvedla, že „*posuzovaný by z důvodu postižení pravé paže nebyl plně invalidní, a to v celém průběhu léčení*“.

[7] Vzhledem k nesouhlasu žalobce s posudkem a zejména s ohledem na námitky žalobce, že se posudek nevypořádal se zprávami MUDr. H. z Petřvaldu a MUDr. W. z Fakultní nemocnice Ostrava, podle kterých se u žalobce jednalo o těžkou nestabilitu s nutností operačního řešení, vyžádal si soud srovnávací posudek od PK MPSV v Brně. Tato komise v posudku ze dne 29. 6. 2011 uzavřela, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí jen částečně invalidní. Konkrétně posudková komise popsala podrobným způsobem vývoj postižení pravé horní končetiny po tříštivě zlomenině vnitřního kondylu pravé pažní kosti, zlomeninu hlavičky pravé vřetenní kosti a rozvolnění AC kloubu a vývoj postižení s operacemi a ošetřeními. Posudková komise uzavřela, že u žalobce šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s těžkou oboustrannou ztrátou sluchu, po operaci výhřezu hernie disku l56/s1, žalobce byl léčen pro hypertenzi, cukrovku na dietě a byl po traumatu pravé horní končetiny ze dne 26. 4. 2007. Pro postižení sluchu byl žalobce uznán částečně invalidním.

[8] Skutková zjištění ve věci učinil krajský soud z rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2008, z obsahu posudkového spisu žalobce uloženého u OSSZ a z posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 19. 6. 2009 ve znění jeho doplnění ze dne 5. 11. 2009 a ze dne 2. 2. 2011 a dále z posudku PK MPSV v Brně ze dne 29. 6. 2011. Po zhodnocení provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a v záhlaví označeným rozsudkem ji zamítl. Krajský soud konstatoval, že jak PK MPSV v Ostravě, tak PK MPSV

v Brně, zhodnotily podrobně a přesvědčivě i postižení pravé horní končetiny žalobce nejen k datu 8. 10. 2008, ale i velmi detailně popsaly vývoj tohoto postižení, a vypořádaly se se všemi námitkami žalobce a navrhovanými lékařskými zprávami. Na tomto základě pak krajský soud uzavřel, že žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí v souhrnu nesplňoval podmínky plné invalidity.

II. Kasační stížnost

[9] Proti tomuto rozsudku podal dne 3. 10. 2011 žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V odůvodnění kasační stížnosti ze dne 21. 11. 2011 stěžovatel především namítá, že posudek k posouzení míry poklesu žalobcovy schopnosti soustavné výdělečné činnosti, vypracovaný PK MPSV v Ostravě ve znění jeho pozdějších doplnění, a srovnávací posudek PK MPSV v Brně nesprávně a bez řádného odůvodnění vyhodnotily jako rozhodující příčinu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu těžkou oboustrannou nedoslýchavost až praktickou hluchotu, přičemž se opomenuly náležitě vypořádat se zdravotním postižením spočívajícím ve zmrzačení pravého ramene způsobeným přetrháním vazů, a to přesto, že žalobce předložil dokumentaci o tomto zranění. Uvedené posudky tak podle stěžovatele nesplňují požadavek úplnosti a přesvědčivosti a nemohou tudíž sloužit jako rozhodující důkaz. Pochybení prvoinstančního soudu spatřuje stěžovatel rovněž v tom, že nevyhověl jeho návrhu na provedení důkazu revizním posudkem. Podle stěžovatele mu tím bylo upřeno právo na zcela nestranný a objektivní přezkum jeho zdravotního stavu ve vztahu k hlavní příčině poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Tyto požadavky podle stěžovatelova názoru nesplňují posudky vypracované různými územními pracovišti PK MPSV, ohledně kterých lze stěží předpokládat vzájemnou nezávislost a nestrannost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti podle soudního řádu správního a dospěl k závěru, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel námitky z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Dále Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti v rámci stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s rozhodnutím žalované o jeho žádosti o plný invalidní důchod. Obdobnými případy se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již dříve zabýval. Dospěl k závěru, že správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný

důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.

[13] Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 stejného zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce se vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než jakou dosud vykonával.

[14] Jak bylo uvedeno výše, je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání invalidního důchodu posudek PK MPSV, který však musí splňovat požadavek celistvosti a přesvědčivosti. Pro splnění podmínky celistvosti posudku je podstatné, zda posudková komise posoudila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti posuzovaného jednak k relevantnímu období (tedy nikoli bezpodmínečně k datu vydání napadeného rozhodnutí) a jednak ve vztahu k tvrzeným zdravotním potížím. Pro úplnost a správnost posouzení nároku je podstatné i to, zda posudková komise zohlednila co nejširší okruh dostupných zpráv o zdravotním stavu posuzované osoby, a vypořádala se tak s námitkami posuzovaného.

[15] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že se domáhá plného invalidního důchodu na období počínající srpnem roku 2007, a to k překlenutí situace, kdy přetrvávaly jeho potíže se zraněním pravého ramene, aniž by však ještě pobíral dávky nemocenského pojištění, neboť mu byla pracovní neschopnost ukončena dne 30. 7. 2007.

[16] Přestože stěžovatel tímto způsobem svou žádost o plný invalidní důchod interpretuje poměrně konzistentně v celém průběhu řízení, ze samotné žádosti o invalidní důchod ze dne 30. 7. 2008 nevyplývá, že by žádal o invalidní důchod zpětně od roku 2007. Ze žádosti lze naopak seznat, že stěžovatel požádal, aby mu byl důchod včetně výplaty přiznán *ode dne vzniku nároku*. Stěžovatel tedy ponechal posouzení, zda mu vznikl nárok na invalidní důchod a popřípadě i od jakého data, na posudkových lékařích.

[17] Pokud tedy obě posudkové komise posuzovaly, zda byl stěžovatel plně invalidní *ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí*, nijak tak ve svém postupu nepochybily,

naopak si učinily vlastní úsudek o časovém okamžiku, k němuž je třeba toto posouzení realizovat.

[18] Lze však poukázat rovněž na to, že PK MPSV v Ostravě poskytla ve svém posudku a zejména doplňujícím posudku ze dne 2. 2. 2011 stěžovateli odpověď i na to, zda byl v důsledku zranění pravého ramene plně invalidní před datem vydání napadeného správního rozhodnutí. Konkrétně posudková komise uzavřela, že v roce 2007 a 2009 tvořila procentní míra poklesu schopnosti stěžovatele soustavné výdělečné činnosti 20 - 25 %, a tudíž že žalobce nebyl v průběhu léčení zranění pravého ramene plně invalidní.

[19] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že PK MPSV v Ostravě opomněla zohlednit posudky MUDr. H. a MUDr. W., které se podle stěžovatele vztahují právě ke stavu jeho pravého ramene v relevantním období.

[20] Stěžovatel jednak nijak neobjasnil, v čem by tyto nálezy mohly přispět ke spolehlivějšímu zjištění jeho zdravotního stavu, tedy v čem spočívá jejich přidaná hodnota. Vzhledem k tomu, že nálezy jmenovaných lékařů zohlednila PK MPSV v Brně, je soudu znám jejich obsah a nezbývá než konstatovat, že v ortopedickém nálezu MUDr. H. ze dne 9. 8. 2007 je stav postižení pravého ramene popsán téměř identicky jako v nálezu MUDr. W. ze dne 21. 11. 2007 (tedy jako těžká nestabilita klíční kosti). Nálezy MUDr. W. (včetně toho ze dne 21. 11. 2007, jehož zohlednění se stěžovatel domáhal) měla přitom k dispozici i PK MPSV v Ostravě, neboť jejich kopie byly vloženy do výstupu ze zjišťovací prohlídky u praktické lékařky stěžovatele ze dne 31. 7. 2008 pro účely vydání posudku OSSZ (založeného ve správním spise), přičemž z doplňujícího posudku ze dne 2. 2. 2011 vyplývá, že si PK MPSV v Ostravě zdravotní dokumentaci praktické lékařky vyžádala.

[21] S ohledem na shora uvedené má tedy Nejvyšší správní soud posudky PK MPSV v Brně i Ostravě za úplné a přesvědčivé. Posudek PK MPSV v Ostravě navíc na žádost krajského soudu posoudil pokles jeho schopnosti výdělečné činnosti i k období let 2007 a 2008 a tím stěžovateli poskytl odpověď, které se domáhá.

[22] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že krajský soud měl v posudku PK MPSV v Ostravě ve znění doplňujících posudků dostatečný, tedy úplný a přesvědčivý, podklad pro své rozhodnutí ve věci, a pokud z něj vycházel, nijak při zjišťování skutkového stavu nepochybil. Důvod, proč by měl krajský soud vyhovět stěžovatelově návrhu na provedení důkazu revizním posudkem, tedy nebyl dán. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud vyjádřil k námitce stěžovatele, že mu bylo upřeno právo na nestranný a objektivní přezkum jeho zdravotního stavu, neboť jednotlivé posudky byly vypracovány různými územními pracovišti PK MPSV, ohledně kterých lze stěží předpokládat vzájemnou nezávislost a nestrannost.

[24] K problematice nestrannosti a nezávislosti posudkových komisí se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již vyjadřoval. Dospěl k závěru, že jejich nezávislost nelze zpochybňovat toliko na základě toho, že jsou orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí. Objektivita závěrů posudkové komise je garantována jejím složením stanoveným v § 3

odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, platné do 31. 12. 2011. Podle citovaného ustanovení vyhlášky jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí. Jen v tom, že posudkové komise, které v této věci vypracovaly posudek, jsou orgány Ministerstva práce a sociálních věcí, tudíž Nejvyšší správní soud nespatřuje důvod k pochybnostem o objektivitě jejich závěrů a důvod k tomu, aby ve věci byl ustanoven znalec (k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, publikovaném pod č. 33/2003 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 6 Ads 92/2006 - 51, dostupném na www.nssoud.cz). V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že ani Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. II. ÚS 92/95, neshledal protiústavnost úpravy obsažené v § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., mimo jiné i s ohledem na složení posudkových komisí upravené v § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb. a možnost provedení dalších důkazů v rámci soudního přezkumu.

[25] Na závěr Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení stěžovatelovy poslední kasační námitky, a sice že je napadený rozsudek krajského soudu nesprávný ve výroku o náhradě nákladů řízení o žalobě i předcházející kasační stížnosti. Stěžovatel má za to, že mu soud opomenul přiznat úkony právní služby spočívající právním rozboru, jež od advokáta vyžádal, a v jejich další poradě ve dnech 23. 3. 2011 a 22. 8. 2011.

[26] Pokud jde o právní rozbor, stěžovatel ani jeho zástupce nedoložili, že ustanovený advokát tento úkon skutečně provedl a vypracoval pro svého klienta písemný právní rozbor věci. Výdaje za tento tvrzený úkon tedy nelze považovat za prokázané náklady řízení. Měl-li se ustanovený advokát se stěžovatelem sejít za účelem porady dne 22. 8. 2011, tedy den před ústním jednáním před krajským soudem, tato skutečnost opět nebyla nijak doložena a ani ze spisu nevyplývá, že by k této poradě došlo, neboť advokát při tomto ústním jednání (23. 8. 2011) neuvedl nic, co by již nezmínil při jednání dne 22. 3. 2011. Ani porada, která se podle ustanoveného advokáta měla uskutečnit dne 23. 3. 2011, nebyla soudu doložena a ani ze skutečností zřejmých ze soudního spisu nevyplývá, že by taková případná porada trvala déle než hodinu, jak vyžaduje advokátní tarif [§ 11 odst. 1 písm. c)]. Požadavkům stěžovatele v kasační stížnosti stran nákladů řízení tedy nelze vyhovět.

[27] Nejvyšší správní nicméně nepřehlédl, že krajský soud stěžovateli výrokem III. napadeného rozsudku krajského soudu přiznal nesprávně za úkony právní služby, které ustanovený advokát učinil v řízení o předcházející kasační stížnosti, částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Ve věcech důchodového pojištění se podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu za tarifní hodnotu považuje částka 1000 Kč a podle § 7 bod 2. advokátního tarifu tedy sazba odměny za jeden úkon právní služby (i v řízení o kasační stížnosti) činí částku 500 Kč, nikoli 2100 Kč. Nejvyšší správní soud je nicméně při soudním přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, a přestože tedy dospěl k závěru o nesprávnosti tohoto výroku, nemá toto zjištění vliv na zamítavý výrok rozhodnutí o kasační stížnosti. V daném případě se totiž nejedná se o situaci, kdy se podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázanost kasační stížností prolamuje.

[28] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který ve věci neměl úspěch, nemá podle § 60 odst. 1 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení právo. Žalované se jako správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

[30] Usnesením ze dne 1. 3. 2010, č. j. 43 Cad 208/2008 - 57, krajský soud stěžovateli ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Aleše Zapletala, advokáta, se sídlem Masarykovo náměstí 122, Hranice. Přestože byl ustanovený zástupce přípisem ze dne 5. 1. 2012, č. j. 6 Ads 2/2012-10, vyzván k vyčíslení odměny za zastupování, nijak na tuto výzvu nereagoval. Nejvyšší správní soud tedy postupoval na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu a ustanovenému advokátovi přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (sepis blanketní kasační stížnosti a její doplnění) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 2 a § 7 bod 2. advokátního tarifu částku 500 Kč. Dále ustanovenému advokátovi náleží paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkem tedy Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal částku 800 Kč (vzhledem k tomu, že nedoložil, že je plátcem DPH) a k její výplatě stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu